

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÒNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS

Sonará cada dissapte, si te vent á sa flauta, per dos céntims.

INO TENÍM AYGO!

I.

JUNTA DE GRANOTS.

Dins una troneta d' una casa antiga d' aquesta molt noble y lleal ciutat de Palma, fa cosa de poch dies s' hi escolaren dos granots a la sordina, pues sa falta d' aygo los havia fet perdre es cantet.

Per una retxillera des tap que no clovia bé, se veren un á s' altre y s' escometeren axí com s' escometen dos pobres malanats que demanant almoyna se topan a un repla d' escala.

Delit ne duyen tant com popes, pues sa sequedat los ho havia fuses y sols los romanía una pellerenca transparent, demunt ses quatre esquerdes des seus ossos.

Alla fícant es cap á s' empena que era d' un canó d' un sou y sense tap; alla esperaven que arribas sa tanda per pegá just que fos una xupada abans de morir-se. Y com tots es granots son afectats d' enrahoná, no se torbaren molt á moure una conversa. (¡No vos ne rigueu! N' hi ha encara d' animals que parlan.)

Y, sobre tot, no vulgau sobre qui los escoltá; pero lo cert es que 's desengavtxaren lo siguent:

—Jo, ¡desgraciad de mi! som de la pagesia; dins sa bassa de sa *Font de la Vila* me criaren, tench cinch anys, y n' he vistes de verdes y de madures.

Fá poch mesos que ran des safreix de s' abeuradó d' Itria, dos veyes llegien un diari ponderant es viatjes que un tal *capitá Boyton* feya per dins aygo.

Jo t' assegur que m' he arriscat més qu' ell. Jo he passat mil vegades amunt y avall sa síquia per entre ses fibres, dobles y canons que hi mamam; jo me he capficat per dins es cups y he travessat es rodam y ses paletes de tots es molins farínés, sense carabasses ni res que 'm protegís; he anat contra corrent y de través; sé ses trossades per allá hont vessufia; quantes rèls hi beuen y tot lo demés que es Sindicat ignora.

De sa seua historia te puch dí que he sentit contá á mos pares que sa *Font de la Vila*, ja es d' en temps des moros, y que el Rey En Jaume en fé cessió á la ciutat de Palma (*olim de Mallorques*) perque sos vesins beguesin y n' emprassin; que el rey En Pere establí que l' Universitat de Mallorca elegís un síquier y quatre prohoms, es quals entenguessin en tot lo pertinent á dites aygos, segons consta per carta otorgada en Barcelona á 22 Febrer de 1354; y que el rey Don Martí en concedía drets per omplí depòsits particulars, per devés l' añ 1398. Sa síquia d' argamassa, que encara roman á trossos, vorera des camí de Valldemossa, era s' antich conducte per hont venía s' aygo desde es manantial fins á Ciutat. No se sab be si es obra de moros ó de romans, encara que entre noltros, sa tradició conta que varren essé es derrés sos constructors.

Passem per alt lo que s' ha dit de sobre si ses aygos vénen de Catalunya ó si compareixen de depòsits propis d' aquesta illa; perque hey ha molt que dí y ara no vé a n' es cás. No vuy parla tampoch de com y quant se construí sa síquia que 'vuy en dia condueix ses aygos a Ciutat; ni de ses millores ó pitjores fetes á n' es manantial dins aqueix sigle, ni d' altres coses que, encara que no les he concedides, he sentit contá á granots veyes de molt de crèdit.

Lo cert y segú es que dins sa bassa jo hi vatx passá molt bones jovintuts per entre es botils y falgueres, y llim vert que cria amb abundancia. Allá de dins estava sens conexe mes homos qu' un síquier que desyara mos desbaratava, escuses de vení á fé un escuró per ses voreres. Però la bona sort volgué que un día d' iverm s' aygo revengué tan fort, que á mi y á molts altres mos obligá á sortí per sa portella desde ahont arranca sa síquia majó ó de la vila. ¡Tal cosa no hagnés feta! de llavòrs ensá no he tengut soscch ni repòs; he tressat amunt y avall per baix de ses llambordes des trossos soterrats; he fet mil sóteles y cucaveles per dins safretxos, cups y trestalladors, de tal manera, que 'm pareix miracle com som viu. Pero, en aqueix mon tot es sobre enji-

fiarsé, y fins á l' hora d' ¡ara no s' ha perdut per mí. D' aquí envant sí que tench pó de passarles tristes, perque ja ha un més que ball estret per aquí dins, sense veure sol ni lluna, ni sebre camí ni carrera, ni troba una animeta sino es ara tu. Ja t' he contat qui som, d' hont vench y lo que 'm passa.

—Idò jo, germanet, contestá s' altre, te diré amb poques paraules que a mí m' enconaren a sa font que se anomena *Na Bastera*, perque *in illo tempore*, un rey, jo no sé quin, va concedí ses aygos á un tal *Guíem Baster*. Sobre aquestes aygos y ses de més amunt no hi ha mancat renou, perque es monestir de la Real, en disfrutava, y he sentit contá que tant mateix, una vegada ets esporlarins heu feren á pedrades contra una comissió cridant: *¡aygo volem y avall frares!*... No fa gaire temps que s' ha reconstituít es Sindicat d' aquexes aygos, y á poch á poch, fan nova sa síquia. S' uyal d' aquesta font es dins Son Quint, vorera des torrent d' Esporlas, y n' hi ha que diuen si ses aygos vénen ó no vénen de Sa Granja. Jo lo que puch dí es qu' ha succehit sortí teñides y amb un gust de molinada ó d' escolims y sutja de tafona; y que son clas ets afís plovés que no esclatí amb angüeles.

Allá de dins, recort que m' ensienaren de nadá es vespres, perque, lo que s' diu de dia, com no s' hi bolcan porchs hey rentan bugaderes. Jo he sentit á dí á uns señós, que un pich vengueren á s' uyal á tastá s' aygo, que es molt milló que sa de sa *Font de la Vila*, y per axò degué essé que s' Ajuntament de Palma adquirí es dret de rebrenne tres mesos cada hivern, per omplí ses cisternes.

Ses meues jovintuts les he passades per entre ses jonqueres y batzers que son ses pareties de sa síquia; conech tots es molins flassadés y paperés; es seus gorchs, trestalladós y abeurades, puch dí que pam per pam, he corregut tota sa síquia y sé es forats que hi ha de contrabando, es rost que dú y fins sa cantidat que deu s' Ajuntament per sa part que li toca de sa síquia nova.

—Y ¿com axí has vengut á pará aquí?

—Foy! jo t' ho diré. Un divenres hora

baixa, me trobava su ran de Son Ripoll alla ahont sa síquia de la vila passa per demunt sa d' En Baster. Uns al-lots que feyen nadá un ca per dins sa síquia m' encalsaren; jo me vatx enforinà dins unes herbes fora d' aygo; es siquí la va girá dins Son Maxella; l' endema era disapte, dia que sa tanda, de sol a sol, toca á Canet. No me quedava més remey que sortí per sa cóssera, (*) esposat á qualque cavedada dins un solch, ó á estarme coranta hores amb axut. Jo desitjava tirarme dins sa vostra síquia perque m' havien dit qu' era tan ampla y espayosa; y, dit y fet, hey vatx botá. Quant vatx volé sortí no vatx podé; s' aygo, de molí en molí me tira avall fins que vatx entrá á dins Ciutat fa cosa de vuyt dies. Y vatme t' aquí trescant per dins canons y siquies sens una gota d' aygo, de bot de bot, tot ple de breverols, cego, avorrit, y mort de fam... fins que he parat aquí, qu' he vist una empena ampla, eregent que deu dona á qualque gran cisterna y que un' hora ó s' altre hey vendra s' aygo.

—Siau ben arribats, germans, digué un granot gras que los sortí á camí per dins aquell conducte; tot vos ho he sentit, y me feys llastima; si voleu essé compaïs y no tení desgracies, fiauvos de mí, perque jo, fa molts d' anys que visch a dins Ciutat, y sé totes ses tresques.

Es dos granots pagessos acceptaren es nou camarada; y li demanaren que los servís de *Cicerone* dins es laberinto fosc de canals y canonades ahont se trobaven.

—Mirau, seguí es granot ciutadà, aquí no estam bé; per aqueix forat hey venen rates tragineres, y si mos atrapan mos darán un susto: veniu darrera mí, y vos duré dins un muntant que sol esta ple d' aygo.

—Però ¿com poden viure per dins aquesta fosca, sempre tan estreta y augegada?

—Tot es s' avesarshí. Alerta á la esguerra que hey ha un aubelló que dona dins un pou, y si hi cayguesseu, ja no 'n sortiriau.

—Y quant passa s' aigo per aquí ¿qué no se tapa?

—Si l' haguessin afinat... Pero, pse! aquest no hu paga: jo 'n sé moltes dotzenes de forats que ja fa molts d' anys que etxistexen. Alerta! aquí haureu de passá per lloch estret; es una trossada de canons enturats; primé en podia passá un pa d' un sou, y ara sols no 'n passa una atzerola; axò es s' escruy que posan ses matexes aygos; hey ha bandes que té un pam de gruxa.

—¿Y qu' es aquesta oló que mos envest, tan redolenta?

—No res; un regalim de canonada d' escusat. Preniu ara á ma dreta. Aquí

hey ha dos forats que van á un tros de síquia nova y que ja está esbucada.

—¿Nova; y s' ha esbucada?

—Vos ho explicaré: es foanments los feren per demunt un vas d' una capella d' un convent qu' ha estona que 'l tomanen. Los feren com se vuya, y passaren per uy. Y no es res axò; sino que s' aygo travessa just per mitx des vas y llavó compareix á sa troneta y entra á sa cisterna.

—¿Y es qu' en beuen no s' enmalalteixen?

—Pse! cualcun s' en mor; pero, per regla general, de lo qu' est uys no veuen es cos no 'n dol. Passem ara aviat que no fos cosa que vos entabanasseu.

—¿Y qu' es axò? ¿per hon mos duys? es cap me roda...

—No res; aquí passa molt ran un canonat de ferro, que conduceix es gas, y ja fa estona que manxa una miqueta. Ja som á n' es muntant; tirauvoshi de cap, y vos revivereu.

Es dos granots pagessos ja no podien pus; se capficaren, y allá de dins trobaren cabotins, llimachs, escorpinons y cuques molles augegadas, que los sobren per pegá panxada.

Com prou s' hagueren alegrats y restablits, veren comparexe un ratx de llum per s' altre came des muntant.

—¿Y que es axò que veym claró? arrambammoshí.

—A poch á poch, los digué es ciutadà, axò son ses tronetes que destapan. Ara mos trobám dins es carré des Molinés, y avuy deu essé diumenje decapvespre; prest passaré aygo.

—Vejem, que voleu dí.

—Veniu am bí, y sentireu tapá y destapá de cap á cap totes ses tronetes. Se trata de fé passá s' aygo capavall de cap á sa Capallería, y per axò es necessari tapá tots es forats de ses cisternes. Un homo carregat amb una sanaya de padassos, n' alica un bon bolich á cada empena; veys, axò que posa aquí son dues benes y un diventé de camí; no roman ben tapat del tot, perque li es impossible amb aqueys ormetjos taparhó milló.

—Basta! basta! Jo 'm pels iva, digué es de *Na Bastera*, que sa gent de ciutat era poch més esquiterella; jo som un granot, y ja m' ha agafat oy; no vuy viure aquí dins...

—Ni jo tampoch, respengué s' altre; may m' hauria pensat veure tantes porqueries; tornemmosne á ses nostres síquies, qu' allá no més s' li veuen sangoneres bordes, texidós, caragolins y qualque anguila.

—No siguen axí, los deya es ciutadà; tot es avesarshí; si véssiu aquesta aygo dins copes de crestay, pareix un' altra.

Amb axò los envestia s' aygo y comensaren á nadá corrent avall.—Es ciutadà los advertia es rumbo. No vos fieu de s, aygo, los deya perque no está tapat per tot; hey ha mols de forast que

no més jo los sé; s' aygo que futx per ells casi se tuda perque va á sobrants de cisternons de ca cualcú que los obrí quant era reigidó; y per axò clares vegades arriba s' aygo al cap d' avall d' allá ahont l' envian.—

Per fí, vogant, vogant, anaren á pará dins una cisterna pública de ses de brocal y sense bomba. Sols hey havia dos pams d' aygo. Y sempre seguit s' hi arriaven gèrres. Allá se capficaren dins un matalás de fanch, mesclat amb tests de gèrra, cordellons, xoquins y altres menudencies que desde l' añ vint (época en que l' escuraren) hey havien caygudes. Es roy va remoure tot aquell conçert, y llavó sentiren es crits de ses criades que se bareyaven per essé ses primeres en dursen. Al cap de deu minuts, es roy se va aturá.

—¿Estam perduts! digué es granot ciutadà; jo 'm pensava qu' aquesta cisterna s' ompliria tot seguit tay de sa canonada. ¿No podrém sortí fins Deu sab quant! Aquí, caleu que tendrém aygo per tres dies...

—¿Qué feym? cridaren á la una es dos granots pagessos.

Y es ciutadà, després de pensarhí un poch, digué solemnement:

—¿Celebrem Junta!

UN TROBADÓ D' AYGOS.

SANT PERE.

I.

¡Era d' es nostros!

Tothom sab que va essé un gran *Ignorant*.

¿Qui no está cansat de senti dí: *tant de Pere rol di ase, y més ase que en Pere Tuleca; y un Pere y un Bernat fan un ase acabat?*

¿Qui no sab de cò tantes passades que cantan de Sant Pere, quant anava couet, couet amb el *Bon Jesus*, p' el mon?

¡Era d' es nostros, dich! Y si no fos perque ja no s' usan es Patrons, de bona gana el prendfem, y li faríem festa y tot.

Per altra part, á no ser que anassem á n' es nou cassino des Puig, allá ahont era s' Oratori des Gremi des pescadós, á veure sa piqueta de s' aygo beneyta posada per lloch comú...

Girem un parey de fuyes.

II.

Iddó sí: diu que Sant Pere arreglava ets seus ormetjos de pesca, quant Cristo Jesus li digué: *Dexa aná axó y vina ab mí; jo 't feré pescadó d' homos*.

Y va dexá ses xèrxes y es palangres y sa barca y tot, y li pegá darrera.

¡Mirau qu' es molt! que tot un Mestre com Jesus, s' enamorás de quatre

(*) Resto d' aygo que roman dins sa síquia avall de sa síbia ahont la giran.

ases de mà que es ben segú que converaven baldufench.

Ja lu veys; y tot lo dia Pere vá y Pere vé; y amb dues llistons li enseña á caminà per demunt s' aygo y li mostra pesqueres que li omplien es bolitxos á balquena; y quant li demanava: *¿Qui som Jo?* contestava tot rebent: *Tú ests Cristó fill de Deu viu.*

Si Sant Pere no hagués estat tan ximple com el pintan es que contan ses rondayes, jo no sé que més hauria fet.

Bé es veritat que com al cap y á la fi era de carn y òs, y lo mateix que noltros que som de terra y terretjam; es vespre que tenian pres al Bon Jesús, li demanaren si 'l conexia; y ell, farsit de pò y acoquinat, digué que no. ¡Va essé un punt escapat! No poria essé altre més qu' una dona profidiosa que l' envestí, y el posas á punt de perjura que may havia vist tal homo.

Pero es gall que vetlava dalt la parra vá cantá; y San Pere 's desxondí, y se refé, y va conexe se sena cobardia y sa desllicaltat.

Y va sortí de fora, tot fet un mar de llágrimes.

Y Deu el perdoná, perque conexia sa flaqueza, y veva es seu vertedé arrepen-timent.

Després que Cristó Jesús hagué pujat al cel, Sant Pere amb sos altres apostols desmarrats se reculá á Jerusalem; y allá esperaren se venguda del Esperit Sant, que los dona coratje y los armá amb so dó de llengos.

Llavò Sant Pere sortí es primé de-fora; se posa á predicá á n' es jueus; y amb so primé introit, s' en fé tres mil de séus.

Y dali per envedant á tresca tèrres, escampant s' Evangeli, amb ses paraules y amb s' exemple... No com aquests piripandos inglesos que pasturan per aquí, amb sa pretensió de darmos gat per llebra y figues per llanternes.

Y al cap y á la fi va essé enclavat, cap baix, peus alts, per doná á n' es seus dexebles testimoni de sa Fé que defensava.

¡A n' axó dich homos! Que no es lo mateix baladretjá que deixarli sa pell.

¡Axó son ignorants! Que no es lo mateix posa uns fonaments que durin devuyt sigles, que ana amb un bech de grua a toma voltes crivellades...

Axó es s' historia de Sant Pere, treta de bona tinta, lectors de *L' Ignorancia*.

Y ara, perque sapiguen un poch de cada cosa, vos hi afegirém una rondaya.

III.

Anava, una vegada, Sant Pere á n' es costat del bon Jesus, per un camí pol-sós, devés es Jurjol, cap á una ciutat ahont feyen contes predicá.

Camina caminarás, el bon Jesus va veure en terra un tros de ferradura, y

giranse á Sant Pere li digué que l' apla-gas.

Sant Pere va trobí que no 'n pagava acotarse, y amb un *¡locat, dexaula está!* va passá envant.

Empero el bon Jesús, que ja sabia perque ley manava, sense dí paraula va torná arrera, l' apleglá, y va fé via.

Al cap d' un parey d' hores d' ampará un sol que queya á plom, per fí arribaren á un poblet; y passant p' es baratillo, el bon Jesus s' aturá á vendre es tros de ferradura, des qual no més n' hi daren un doblé.

Llavó, passaren per plassa, y amb aquell doblé comprá cireres, qu' anavan molt barato; les se posá dins sa falda, y dexant enrera es poble, emprenguénen altra vegada es seu camí, sense aturarse gens.

Sant Pere, qui 's pensava descansá una estona, li anava couet, couet, com sempre; pero de ben males retranques, perque sa rusca y sa set el petxucavan, sense sebre á quin' hora ni ahont arribarían.

Amb axò, el bon Jesus, que li anava devant unes tres passes, tirá una cirera, com qui li ha cayguda sense temersen.

Sant Pere, encare no la veu, l' aplega, y ja la s' ha entimada.

Al cap d' una estoneta, en tira un' altra, y casi, casi no va tocé en terra.

Al cap d' una estona més, en dexa caure un' altra; y Sant Pere qui badava uns uys com uns salés, sols no li va troba es piñol.

Per acursa, basta dirvos, que una á una, dexá caure el bon Jesus totes ses cireres que duya dins sa falda; y per cada una, Sant Pere s' acotava per menjarles-se, á fí de refrescá un poch sa gargamella.

Y veys aquí que mentres s' engolia sa derrera, el bon Jesus se gira, y d' aturat y capetjant, li va dí axò:

—«¡Ah, Pere, Pere!... no has volgut acalarte un pich per aplegá sa ferradura; y 't has acalat cent y un pich per menjarte ses cireres. En dia que 'm creuras, aniras dret.»

Sant Pere baxá ets uys, y mossegantse es morro, seguia ses petjades de son Mestre.

IV

Moltes altres com aquesta s' en con-tan d' aquest ditxós Sant Pere: de com el bon Jesus y ell posaren cervell a n' ets homos y á ses dones: de com se menjava sa coca pensant qu' el bon Jesus no s' en temía, etc., etc.

Pero tampoch no 'u heu de volé sebre tot enguañ: qualque cosa ha de roman-dre per l' añ qui vé, si som vius.

MOSSEN LLUCH.

XEREMIADES.

Ja 'n deyem dissapte pasat, que sa festa de Sant Juan sería lluida.

Lot va aná bé; de lo milló. No tenim noticia fins á l' hora presen, de cap confrare ni confaresa que li hajan fet mal *las cocas y el buey*.

Se féren moltes serenates á n' es qui feyen festa, y sobre tot, á *ellas*. ¡Per paga aquí á Mallorca n' hi ha hagudes sempre tantes de *Juanas*!

Fins y tot, jo 'n conceh algunes que, per poch que vos hi empenen, també los donaréu á entendre que la Mare de Deu ha nom Juana.

El Señó Batle (fresch de l' hora), feya festa. Y amb axó, voreu que' es seus companeros (*tinets, cinch-dits y retgi-rados*, com deya aquell pagés), l' obsequiaren amb una serenata su-bax de casseua, aprofitant, ara qui la ténen, sa *banda de s' Ajuntament*. D. Juan en dague romandre content y satisfet; y convidá tothom á un bon refresch.

Pero, per honors que li féssen, va quedá enrera, comparant amb un altre Juan, conegut meu, que també li féren serenata, y com estáren llets de tres ó quatre tocadés, per mes obsequi li cantaren aquell romanso de *Cuan Portella*; ja sabeu que dich:

«*Escuchad, señores míos,
Os diré de Juan Portela,
El ladrón más afamado
De la gran Sierra Morena...*

«¡Miracle! miracle! la *Beata* ha fet un miracle!» deyan aquests dies passats ses donetes afectades de corre es xoqui-net.

«Demunt el cò de ses monjes de Santa Magdalena han trobat una jove que no sab lo que li es seguit. Feya oració de-vant sa capella de la *Beata*, y axuxí, sense sebre com, s' es trobada demunt el cò. Axó es señal que la *Beata* la vol; ella desitjava entrá monja d' aquell convent, y no le volian. ¡Mirau fieta!...»

De miracle, ja n' hi ha hagut; y es qu' aquella capverjo, de qui se contan histories poch edificants, sia viva, é l' hora d' ara. Miracle es que, trescant per demunt sa gornisa, no li vengues un torn de cap, y li botís es cervell amb un esclat demunt es trispol de l' iglesia, ó no se rompés una cama, botant de sa gornisa demunt el cò. Aquest sí qu' es miracle. Lo demás son violes.

Ja més valdría hagués fet calsa dins casseua. Lo que convé ara es, d' un modo ó altre, ferli perde ses ganes de donarse un altre pich per *miraclera*.

Un grapat de joves adalits de s' Art ideal y molt ben educats, desitjosos

d' establí un foc de fotografia moral, han llogat un porxo, per retratá únicament certs grups y escenes y modelos in puribus naturalis.

Aquesta idea no sols los honra á ells y á ses families, sino que també honra á sa patria, que de vuy envant podra fé la competencia á la mateixa Fransa, amb axó d' exposicions universals.

L' IGNORANCIA, convensuda de que seria poch expedit á n' aquests nous artistes, un títol d' Ignorant, perque al cap y á la fi exercitan aquella obra de Misericordia que diu: Ensenyar al qui no sap; ha pensat de veure si qualche Autoritat local los expediria es títol de *Inimichs del país*, per prèmi des seu ingeni y des bé que fan á n' es jovent del dia.

Però si s' Autoritat no s' atura amb aquexes ximpleries... veurém de trobá lletres daurades per estampá, á part ó banda, es noms de tan eminents artistes.

* *

—Pero ¿me vols dí qu' es axó d' es cable telegrafich, que no ha bastat?

—Homo de Deu, uns diuen que, d' ensa que mos prengueren mida, Mallorca s' es enretirada cap á sa part des Moro. Altres volen suposá que es capita de bordo, mentres amollava corda, ell no se trobava molt llatí, y la vá estendre com que cala una aumadrava. Altres volen suposá que, dins s' aygo, sa corda s' ha encohidada, y ara amb set ó vuyt pareis de bous, l' estirarán d' en terra, a veure si se dona...

—¿Que dius, llauts de pesca el bou, ó bous de... vaja, bous amb bañes?

—¿Bous des nostros, homo, bous amb bañes!

—Ja hu vetx: axí pot sé que fassin qualche cosa.

* *

—En nom de Deu qu' han baratat *En Moll*; ja era hora de dona es *retiro* a n' aquell homonot.

—Sí; però no hem guañat gayre... vuy dí, per lo de toea sa trompa. Jo no sé perque no li han mostrat una tocada que se sentís d' enfora. Debades han armat tot una música per no senti ses *jayes*; y á un pregoné li plañen un bon instrument y dos puntets de solfa. Ell, *per aró*, pareix que toea un corn, desarrengat amb so diapassó normal.

—Idò, y mira, diuen qu' aquest *Moll* forasté es una de ses coses que li han sortit milló á n' es nostro Ajuntament. No plou, y tenim *moll*.

* *

Dia 3 des mes qui vé, es festa de Mestre Ramon Lull, sabi mallorquí.

Com noltros no 'm podem veure cap de sabi, ni pintat, desitjariam que una espècie de Junta desjuntada que s' ano-

mena de *La Causa pia Luliana*, se desjuntas del tot, y no perdés es temps treballant de sa manera que sempre seguit deu trebaya, per fé santifica un homo *desacreditat*.

Sia sant no 'u sia, ja 'l tenim encamellat á sa fatxada de la Seu, que pareix que diu:—Señó, á més mala banda podian haverme posat; perdonau es mallorquins, perque no saben lo que 's pescan.

¡Res de trèure á rotlo tots es seus escrits!

¡Res de restaurá sa seua tomba! Ja li basta que un pich ó dos cada añ, á Sant Francesch li cantin un ofici amb quatre *xigo-xigos*; y que s' aconhort. Hagués nat á Alemania.

Axó es s' opinió de L' IGNORANCIA.

* *

Mos trobavem es dia de Sant Juan dematinet.

—Eliand, avina, guayta veurás ses menes carxofes que totes tres están florides.

—Fieta, jo he estat desgraciada; no més n' hi tench una. Ara veurem que m' haurá sortit de s' ou que de ahí vespre ensí el tench en remuy.

—¿Un barco! axó es un barco, miralí sa proa; ¿veus? axó es un palo... vat aquí sa vela...

—Sa vela ja la vetx, pero es sortida un poch esgarrada.

—No hi pensaria pus; es mariné has de prende; avuy mateix li donaria entrada.

—¿Ay! Tot serà que venga.

* *

Mos trobavem es diilluns de Sant Juan horabaxench.

Eliand, ¿que tens qu' estás mostia?

—He vist es mariné que n' acompanya un' altra.

—Mira: es cò no engana gens. Com vatx veure sa vela tan mal retayada, y qu' es barco no tenia popa, dieli, na Eliand quedarà en terra. ¡Ves si m' he enganada!

* *

—Doña Benvinguda, ¿y ahont va amb sa cadireta, á n' aquesta hora?

—Fieta meua, he sabut que el Pare Remington predicava á San Feliu, y vatx á prende lloch. Y no 't pensis, qu' avuy ja l' he sentit dues vegades.

—¿Però, si son les quatre, y sa novena comensarà á les set y mitja!

—Ah! es que hi vuy aná prest, perque tot s' umpl de señoriu y de mossones; llavó no trob bon lloch. Y axí, ananthi dejorn, tench temps de pegá una becada.

—¿Ditxós Pare Remington! Si no fos que jo no entench es foresté y que som un poquet sorda, hey tornaria.

—Dios, Dolores, m' en vatx que fris y vuy está prop de se trona.

—Bones tardes tenga, D.ª Benvinguda.

* *

Ets estudiants pagesos ja están fora de mal de caps: fan es boliquet, tancan es llibres, y s' en van cadeseu á cas-seua, á passari s' estiu, á corre, á cereánius y á folgá fins á s' Octubre, que s' en hauran de torná vení devés Ciutat.

Ara que parlam d' estudiants: s' altre dia sentírem una resposta d' un, que ja *acursa* á Montission, que mos fé riure una estona.

Un señó li demanava:

—¿Qu' es, Toniet, que ja has pensat quina querrera has de prende, en essé gran?

—No señó,—respongué s' atlot.

—¿No t' agradaria estudia de Dret?

En Toniet cabila una estona, y respongué, lo més natural del mon:

—No señó; jo més m' estimaria estudiá axí com arc...

¿Com s' entén?...

—Sí señó: estudiá d' *assegut*.

PERE METEU.

EMPATXOS TELEGRAFICS (*)

L' hem..... ada:
feta com en Parr.....
..... romput
..... buñol
.....
d ase y seca
..... com tornarà
.... verhi fil, ase
..... mort de riayes.

XIRRI, WERIGUT ET C.^o

(*) Es papé, com l' hem rebut, estava tot bañat y mesclat amb fuyes d' alga, com si 'l tragués-sen des fons de la má; y de més á més, esque-xat y romput á trossos. Per axó, no hem pogut copiarlo tot sencé.

ADVERTENCIES.

1.ª D' avuy endevant, se despatxan números de L' IGNORANCIA á totes ses Llibrerias de Ciutat.

2.ª Es depòsit general des periòdich es á ca D. Miquel Roca, («Biblioteca Popular,» en es Born, núm. 90,) y amb ell s' entendrán tots es revenedós.

3.ª Feym grans rebaxes á n' es qui vulgan encarregar-se de vendre es nostro periòdich per ses viies.